

Státní okresní archiv Plzeň-sever se sídlem v Plasích

Cech řezníků a koželuhů Kožlany

1697–1860 (1890)

Inventář

EL NAD č.: 867

AP č.: 344

Mgr. Eva Němečková, Ph.D.

Plasy 2017

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	5
III. Archivní charakteristika archivního fondu	6
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	7
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	7
Seznam použitých pramenů a literatury	8

Přílohy:

Seznam použitých zkratk	9

Inventární seznam	10

I. Vývoj původce archiválií

Cechy vznikaly ve střední a západní Evropě již od konce 11. století. Do Čech byla tato instituce s největší pravděpodobností přinesena německými kolonizátory nejpozději ve 13. století. Nejstarší doklad existence cechu v Čechách pochází z roku 1318, kdy byly potvrzeny artikule pražským krejčím. Cechy vznikaly nejdříve v předních královských městech, následně se šířily do venkovských královských měst a z nich do poddanských. Mezi prvními byly zakládány cechy tzv. silných řemesel, tedy běžné denní spotřeby, jako jsou řemesla potravinářská, oděvní či textilní a kožedělná. V menších městech, ať královských nebo poddanských, se méně početná řemesla často spojovala do tzv. sdružených cechů. Jednalo se zpravidla o řemesla navzájem si podobná (tesaři a truhláři, pekaři a perníkáři atd.), nebo jejichž výrobní procesy na sebe navazovaly (pekaři a mlynáři, koželuzi a ševci atd.).

Cech můžeme chápat jako řemeslnickou korporaci, jejímiž členy museli být všichni řemeslníci a vznikl tehdy, když si příslušníci určitého řemesla začali činit nárok na to, aby jejich společenství získalo vliv i v živnostensko-politické oblasti. Kromě toho se cechy staraly o duchovní život svých členů a zaštiťovaly charitativní aktivity řemeslníků. Každý člen cechu tak měl zajištěno právo na určité příspěvky v případě, že by kvůli nemoci nemohl vykonávat řemeslo, dále měl zaručen cechovní pohřeb. V neposlední řadě cech přispíval na místní kostel (ve větších městech cechy vlastnily oltáře), na chudé do špitálů nebo pomáhal spřáteleným cechům v případě živelných pohrom.

Cech měl jednotnou hierarchii. Na spodní úrovni stáli učedníci, kteří si teprve osvojovali řemeslo. Po předepsané době zhodnotili mistři, jestli chlapci řemeslo zvládli. Tím se vyučili a stali se z nich tovaryši. Ti mohli pracovat u mistra a pomáhat mu se zakázkami, případně se vydat na zkušenou, neboli vandr. Nejvýše stáli cechovní mistři. Na ně byly kladeny největší nároky, jak finanční, kvalitativní, tak i morální. Z mistrů pak byli voleni cechovní starší, kteří reprezentovali cech navenek (jednali s představiteli města, hájili zájmy členů cechu), předsedali cechovní samosprávě, byli zodpovědní za cechovní pokladnici a v ní uložené insignie, artikule, knihy, peníze a osobní doklady členů cechu.

Cech se řídil artikulemi, které upravovaly všechny aspekty cechovního života – od náboženství, chování, přes přijímání nových učedníků a mistrů, po ryze výrobní problémy (kolik lze vyrobit a prodávat na trhu, jaké zboží je možno vyrábět, kolik může mít mistr zaměstnanců atd.). Artikule byly většinou vypracovány samotným cechem nebo převzaty od jiného cechu a následně potvrzovány vrchností.

Krizovým momentem se pro cechy stal rozmach manufaktur na přelomu 17. a 18. století a následná industrializace v 19. století. Některých oborů se vznik manufaktur zásadně nedotknul, nejvíce na něj doplatila především textilní a kovozpracující řemesla. Cechy byly soudobými ekonomy kritizovány pro svoji zkostnatělost a lpění na tradicionalistických postupech. Proto byl už v roce 1731 vydán Generální cechovní patent a o osm let později (1739) Generální cechovní artikule. Dle nich byly cechy rozděleny podle velikosti měst do čtyř tříd a v rámci jednotlivé kategorie se sjednotily nejen jejich artikule, ale také poplatky. V takové podobě cechy v českých zemích existovaly až do poloviny 19. století, kdy bylo císařským patentem č. 227 říšského zákona ze dne 20. prosince 1859 cechovní sdružení s účinností od 1. května následujícího roku zcela zrušeno. Jakousi náhradou za cechy se stala řemeslná živnostenská společenstva, která převzala část cechovních pravomocí.

Kožlany byly původně majetkem panovníka. Patřily ke krivoklátskému zboží, ale byly často propůjčovány různým vrchnostem. V roce 1351 byly povýšeny na městečko, od poloviny 15. století do počátku 17. století náležely k týřovskému panství. Roku 1601 je trvale zakoupil Jan Týřovský z Ensidle a už zůstaly součástí panství Chříč.

K počátkům cechů, potažmo řemeslné výroby, v Kožlanech není příliš informací. K roku 1313 byli v rámci vysazovacího privilegia rychtáři Bartoňovi a jeho nástupcům za práci postoupeni kromě jiného i rybář, kovář a švec se svými dvory.¹ Privilegium Karla IV. z roku 1351 povolovalo Kožlanům provozovat v úterý týdenní trh a především jim garantovalo mílové právo.² Z toho lze soudit, že se v městečku již v této době vyskytovala pokročilejší řemeslná výroba, ale mluvit o ceších by bylo předčasné. Jaroslav Janata i Jan Dyk sice uvádějí povolení pro čtyři cechy, konkrétně řezníky, ševce, tkalce a hrnčíře, ale tuto informaci se nepodařilo potvrdit.³ Význam řemesel v Kožlanech stoupl během 15. a 16. století. Mimo jiné Vladislav II. Jagellonský v roce 1472 povolil stavbu pivovaru.⁴ Další zmínku o zdejších řemeslnících nalezneme ve smlouvě mezi Kožlanskými a Janem Adamem z Nostic na Kounově z roku 1590. Na náhradu škody po krupobití si toho roku Kožlanští vypůjčili 13 korců žita. Mezi měšťany byli uváděni také švec Tůma Bryda, kovář Marek, mlynář Urban a krejčí Dlouhý.⁵

O další pozvednutí kožlanského obchodu se pokusil Jan Týřovský, který v roce 1604 zažádal o rozšíření výročních trhů na čtyři. Jan bohužel pět let nato zemřel a jeho prosba byla odložena. Jeho dědic a nástupce Jindřich Jakub Týřovský vymohl až v roce 1612 zavedení dvou osmidenních jarmarků s počátkem na sv. Vavřince a sv. Matouše. Kožlany se tak staly spolu s nedalekými Kralovicemi prosperujícím obchodním střediskem regionu.

Devastující byla pro Kožlany a tamní řemesla třicetiletá válka. Během ní prošlo městečkem několik armád. Ocitlo se tak na hranici chudoby, zpusťlo v něm přes 20 domů. Podle Soupisu poddaných podle víry žili v Kožlanech převážně chalupníci, hospodáři nebo podruzi. Nejsou zde kromě dvou mlynářů uvedena žádná řemesla. Městská rada totiž u nikoho nezaznamenala profesi. Berní rula uvádí v Kožlanech 60 stavení. Mezi jejich vlastníky jsou zmiňováni také řemeslníci: tři ševci, dva pekaři a po jednom kováři, tesaři, řezníkovi, hrnčíři, sládkovi, krejčím, kožešníku, provazníku a sedláři. V roce 1672 potvrdil dosavadní výsady a trhy Leopold I. Dle údajů v tereziánském katastru měli největší zastoupení hrnčíři a tkalci, ale kromě nich se zde vyskytovali i řezníci, ševci, kováři, pekař, zedník, kolář nebo puškař.

Kožlany se z válek a prodělaných požárů (1768, 1773 a 1789) vzpamatovávaly velice těžko. Navzdory tomu se město proslavilo právě svou řemeslnou výrobou. Vynikali ševci, hrnčíři a tkalci. Roku 1808 působilo v městečku sedm cechů, o 23 let později se jejich počet zvýšil na osm. Sommer ve svém popisu z roku 1845 uvádí v Kožlanech 27 tkalců, 12 hrnčířů.

¹ EMLER, Josef (ed.). *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae III*. Praha 1890, č. 132, s. 55.

² Purkrabí z Angerbachu měl hlídat, aby nikdo míli od městečka nechodil na jiné trhy než do Kožlan. HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./1*. Praha : ČSAV, 1960, č. 423, s. 150.

³ JANATA, Jaroslav. Město řemesel, živností a obchodu. *Vlastivědný sborník okresu Rakovnického s Krivoklátským a Kralovická s Manětínskem*, 1932, roč. 2, č. 1, s. 71. Zde navazuje na starší dílo Jana Dyka z roku 1886, který tuto skutečnost uvedl. DYK, Jan. *Popis politického okresu Kralovického*. Rakovník : AGROSCIENCE, 2011, s. 101. (reedice)

⁴ HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./2*. Praha : ČSAV, 1960, č. 423, s. 150.

⁵ KOČKA, Václav. *Dějiny politického okresu Kralovického – díl I*. Kralovice, 1930, s. 383.

Dále se zde konaly čtyři výroční trhy, týdenní trh v úterý, který se údajně již nedržel. Na jarmarcích bylo až 40 krámků a 150 stánků, přičemž nejprodávanější byly textilní výrobky.

Řeznictví patřilo mezi první řemesla, která se začala cechovně organizovat. Dochoval se dostatek artikulí, díky kterým lze částečně určit, jak probíhala jejich filiace. V Kožlanech existoval nejdříve cech řezníků. Není zcela jasné, kdy vznikl, ale s největší pravděpodobností k tomu došlo v 16., nejpozději v 17. století. V roce 1798 se řezníci dohodli na pořadí a předpisu porážek masa, a také na tom, že o velkých svátcích směli porážet dva kusy dobytka. Cech měl v té době osm mistrů, z toho byli dva cechmistři, kteří reprezentovali cech navenek. K řezníkům se koželuzi připojili až roku 1842, kdy tři mistři zažádali o inkorporaci. Slíbili dodržovat cechovní řády, platit poplatky a vložili do cechovní pokladnice své výuční a mistrovské listy, přičemž koželuh Karel Smrž se stal dalším cechmistrem. Na seznamu mistrů z roku 1848 stále figuroval jako starší, ale zbylí dva koželuzi tam již zapsáni nebyli. Řezníci tedy evidentně v následné volbě přepustili jedno místo ve prospěch koželuhů. Ti mohli reprezentovat ostatní menší řemeslníky přijaté do cechu. Následně se totiž v cechovní knize (inv. č. 3) objevily příjmy jednoho mydláře (1858), sedláře (1858) a pěti kožešníků. Nedochoval se žádný doklad o jejich včlenění do cechu. V zápisech o vyučení se o nich píše jako o „*spoluoudech*“ cechu. V roce 1854 byly v Kožlanech minimálně tři masné krámy, protože v účetních dokladech města jsou zaznamenané výdaje na opravu střechy toho třetího. Roku 1860 se cech transformoval na živnostenské společenstvo, které pokračovalo v dřívější agendě.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

V době existence cechů bývaly jejich důležité písemnosti ukládány v cechovní truhlici, kterou si předávali cechmistři. Po ukončení činnosti cechů přebírala jejich agendu nově vzniklá živnostenská společenstva. Následně byly dokumenty přeneseny na kožlanskou radnici, kde bylo utvořeno speciální oddělení v městském archivu přímo pro cechy, tzv. cechovní archiv. Zde byl proveden první soupis. Dokumenty byly rozděleny na knihy a spisový materiál, který byl ještě rozčleněn na dílčí celky. Všechny složky dostaly přiřazenou signaturu a byly evidovány v rejstřících.

Není jasné, kdy byly do SOKA Plzeň-sever dokumenty získány. Ke dni 16. září 1996 je datován dodatečný zápis o přijetí archiválií pod přírůstkovým číslem 1119/1996, podle kterého Místní národní výbor v Kožlanech předal do archivu šest knih a jeden fascikl spisů. Protokol se nedochoval.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond provizorně uspořádal v roce 1996 Karel Rom a v roce 2003 vypracovala Kateřina Nová prozatímní soupis. Během generální inventury byl k 13. červnu 2013 upřesněn časový rozsah a metráž fondu. Pořádání a inventarizace proběhly na základě vyhlášky č. 645/2004 Sb., dále bylo přihlédnuto k současným pravidlům pro zpracování archivního materiálu (Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu. SAP X, 1960,

č. 2, s. 215–310), k Metodickému pokynu ředitele SOA v Plzni pro zpracování archiválií a tvorbu archivních pomůcek č. j. SOAP/060-0767/2010 včetně jeho dodatku č. j. SOAP/060-1300/2014 a k Metodickému návodu č. 1/2013 odboru archivní správy a spisové služby Ministerstva vnitra, kterým se vydávají nová základní pravidla pro zpracování archiválií.

Během zpracování byl archivní fond rozdělen na knihy, spisový a účetní materiál. Archivní fond obsahuje devět evidenčních jednotek – sedm úředních knih a dva kartony o celkovém rozsahu 0,22 bm. Při zpracování nedošlo k vnitřní skartaci. Pouze byly dne 8. dubna 2016 *Řemeslnické artikule* (1696) přeraženy do archivního fondu Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany (č. j. SOAP/060-127/2016) a několik účtů do nově vzniklého archivního fondu Společenstvo smíšených různých živností Kožlany (EL NAD 1338), č. j. SOAP/060-147/2017 ze dne 10. dubna 2017, čímž se změnil časový rozsah fondu. Do inventárního seznamu byly zaneseny původní signatury, které byly písemnostem přiděleny v kožlanském městském archivu.

Archivní fond Cech řezníků a koželuhů Kožlany obsahuje materiály z let 1697–1860 (1890). Mezi nejstarší materiály patří výuční listy. Piora mistrovské knihy inv. č. 2 představují zpětné zápisy příjmů mistrů do cechu. Nejmladší jsou zápisy přijetí mistrů a vyučení z cechovní knihy (inv. č. 3). V jejím vedení pokračovalo i společenstvo, a proto tvoří spolu s účetními knihami posteriora.

Fond tvoří pět knih úředního charakteru a dvě účetní knihy, cechovní účty a spisový materiál týkající se celého cechu nebo pouze jednotlivců (výuční, tovaryšské či mistrovské listy, povolení vrchnosti k učení či přijetí za mistra atd.).

Jazykem archiválií je čeština, pouze v Generálních cechovních artikulích, u tovaryšských a mistrovských listů či u vrchnostenské korespondence a povolení je použit německý jazyk. Všechny materiály jsou ve vyhovujícím stavu.

Cechovní typář spolu s cechovním praporem jsou uloženy ve sbírkách Muzea a galerie severního Plzeňska v Mariánské Týnici. Pečeť má elipsovité tvar (29 x 27 mm). Ve středu pečetního pole se nachází dvouocasý korunovaný lev třímající řeznickou širočinu a po obvodu je nápis * PECZET . RZEZNIKUW . MNESTIS . KOZLAN *. Její vznik byl datován do 18. století. Cechovní korouhev pochází nejspíše z 1. poloviny 19. století.

Ve fondu Archiv města Kožlany (EL NAD 397) se nacházejí dva spisy, které se vztahují k cechům. Kromě řeznického a kovářského nelze ostatních pět jednoznačně identifikovat.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Archivní materiály fondu Cech řezníků a koželuhů Kožlany mají značný výpovědní potenciál. Umožňují nahlédnout do fungování organizace, společnosti a odkrýt vzájemné sociální vazby. S využitím cechovních knih, výučních listů, městských knih ve fondu Archiv města Kožlany či matrik je možné částečně rekonstruovat kožlanskou společnost na konci 18. a po celé 19. století.

Knihy inv. č. 2 a 3 obsahují zápisy o přijetí nových učňů do učení, záznamy jejich vyučení a o přijetí nových mistrů do cechu v kontinuální řadě z let 1761–1890. Díky nim lze získat určitou představu o rodinných vztazích mezi mistry a učedníky, o poplatcích pro vstup

do cechu na sklonku samotné cechovní existence, případně ze kterých okolních vsí vstupovali učedníci do učení. Kniha inv. č. 1 představuje kopie Generálního cechovního patentu a Generálních cechovních artikulí z roku 1835.

Fond obsahuje účetní materiál z let 1811–1860 mapující cechovní příjmy a výdaje. Mezi hlavní příjmy cechu patřily pravidelné kvartální poplatky členů cechu, poplatky žadatelů o vstup do cechu a pokuty. Výdaje cechu byly tvořeny platbami za mše, příspěvky na chudé mistry, na podporu postižených přátelských cechů (po požáru, povodni atd.), platbami cechmistrům za jejich vedení počtů (účetnictví), platem písaři, výdaji na papír či společné oslavy.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Inventarizaci archivního fondu spolu s vypracováním inventáře provedla v červnu 2016 ve Státním okresním archivu Plzeň-sever se sídlem v Plasích archivářka Mgr. Eva Němečková, Ph.D. Čistopis inventáře byl dopracován v květnu 2017.

Plasy 19. 5. 2017

.....

Mgr. Eva Němečková, Ph.D.

Seznam použitých pramenů a literatury

Prameny

SOkA Plzeň-sever se sídlem v Plasích, fond *Cech kovářů a s ním sjednocených řemesel Kožlany*.

SOkA Plzeň-sever se sídlem v Plasích, fond *Archiv města Kožlany /nezpracováno/*.

Literatura

DYK, Jan. *Popis politického okresu Kralovického*. Rakovník : AGROSCIENCE, 2011.

DOLEJŠ, František. *Pod cechovním praporem*. Kralovice, 1935.

EMLER, Josef (ed.). *Regesta diplomatica nec non epistolaria Bohemiae et Moraviae III*. Praha, 1890.

HAAS, Antonín (ed.). *Codex iuris municipalis IV./2*. Praha : ČSAV, 1960.

CHALUPA, Aleš – LIŠKOVÁ, Marie – NUHLÍČEK, Josef – RAJTORAL, František. *Tereziánský katastr český, svazek 2*. Praha : Archivní správa Ministerstva vnitra, 1966.

JANÁČEK, Josef. *Přehled řemeslné výroby v českých zemích za feudalismu*. Praha : SPN, 1963.

JANATA, Jaroslav. *Město řemesel, živností a obchodu. Vlastivědný sborník okresu Rakovnického s Křivoklátským a Kralovicka s Manětínkem*, 1932, roč. 2, č. 1, s. 70–72, 81–84.

KOČKA, Václav. *Dějiny politického okresu Kralovického – díl I*. Kralovice, 1930.

NĚMEČKOVÁ, Eva. *Cechy královských měst severozápadních Čech v raném novověku* [tiskem nepublikovaná disertační práce]. Ústí nad Labem : Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, Katedra historie, 2015.

PAZDEROVÁ, Alena (ed.). *Soupis poddaných podle víry z roku 1651 – Rakovnicko*. Praha : Státní ústřední archiv v Praze, 1996.

PELANT, Jan. *Města a městečka západočeského kraje*. Plzeň : Západočeské nakladatelství, 1984.

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen – Rakonitzer Kreis*. Praha, 1845.

STEINHAUSER, Ladislav. *700 let se lvem ve znaku*. Brno : Český svaz zpracovatelů masa ve spolupráci s Fakultou veterinární hygieny a ekologie Veterinární a farmaceutické univerzity, 2010.

WAGENKNECHT, Josef. *Krejčí v Praze od založení města až do dnešní doby*. Praha, 1932.

WINTER, Zikmund. *Dějiny obchodu a řemesel v Čechách v XV. a XVI. století*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědu, slovesnost a umění, 1906.

TÝŽ. *Řemeslnictvo a živnosti XVI. věku v Čechách*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědu, slovesnost a umění, 1909.

Seznam použitých zkratk

AP	archivní pomůcka
bm	běžný metr
čes.	česky
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
ev. jedn. č.	evidenční jednotka číslo
fol.	folio
inv. č.	inventární číslo
kar	karton
MV	Ministerstvo vnitra
něm.	německy
ř. z.	říšský zákoník
SAP	Sborník archivních prací
Sb.	Sbírka zákonů a nařízení
sign.	signatura
SOA	Státní oblastní archiv
SOkA	Státní okresní archiv
ukn	úřední kniha

Inventární seznam

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
I. Knihy				
1	Ř. 17	Generální cechovní patent a Generální cechovní artikule Něm., čes., 22 x 36 cm, tisk, papírová vazba, 23 fol.	1731–1835	ukn 1
2	Ř. 14	Mistrovská kniha (Kniha mystrowska na prigimani mystruw przy pocziwem porzadku rzemesla rzeznyczkeho gakz take ktere mystr po kterym postaupnie przistaupil, aczo odwedl, anebo dluzen zustawa jakz nasleduge Nowie zalozena dne 23. octobris 1761) Čes., 21 x 3 cm, polokožená vazba s koženými rohy a dvěma šňůrkami, 70 fol.	(1720) 1761–1848	ukn 2
3	Ř. 15	Mistrovská kniha (Kniha mistrowska pro počestny pořadek řemesla řeznického a spolku koželužského od roku 1842 počínajíc) Čes., 22 x 35 cm, polokožená vazba s koženými rohy a dvěma šňůrkami, 68 fol.	1842–1859 (1890)	ukn 3
4	Ř. ř. I. 2	Protokolní kniha Čes., 22 x 35 cm, sešit, bez vazby, 7 fol.	1825–1854	ukn 4
5	Ř. ř. I. 1	Patentní kniha Čes., 21,5 x 36 cm, sešit, bez vazby, 4 fol.	1832–1835	ukn 5
II. Spisy				
1. Písemnosti celého cechu				
6	Ř. ř. I.	Záležitosti cechu	1791–1853	kar 1
2. Písemnosti jednotlivých členů cechu				
7	Ř. ř. II.	Výuční listy řezníků a koželuhů	1697–1848	kar 1

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
8	Ř. ř. III.	Svolení vrchnosti k udělení „za vyučenou“	1763–1777	kar 1
9	Ř. ř. III.	Svolení vrchnosti ke vstupu do učení	1765–1848	kar 1
10	Ř. ř. V.	Vysvědčení o docházce do opakovacího vyučování	1820–1848	kar 1
11	Ř. ř. II.	Tovaryšské listy	1735–1830	kar 2
12		Povolení k cestě do ciziny	1771	kar 2
13	Ř. ř. II.	Mistrovské listy	1829–1842	kar 2
14	Ř. ř. IV.	Svolení vrchnosti k udělení mistrovství	1832–1847	kar 2
15		Žádost k vrchnosti o udělení mistrovství	1839	kar 2
16	Ř. ř. I.	Žádosti o připuštění k mistrovské zkoušce	1839–1840	kar 2

III. Účetní materiál

17	Ř. 16	Cechovní manuál (Manual cechovní pro početný pořádek řezníku a koželuhu od roku 1811 založeny a převázán v roce 1847 rok po roku se vynacházející Aučty k lepšímu vyrozumění) Čes., 22 x 35 cm, polokožená vazba s koženými rohy a dvěma sňůrkami, 21,5 x 34,5 cm, 75 fol.	1811–1860 (1883)	ukn 6
18	Ř. 18	Kvartální rejstřík (Quartální rejstřík od roku 1849) Čes., 11 x 32 cm, polokožená vazba, 32 fol.	1819–1860 (1886)	ukn 7
19	Ř. ř. I.	Účty (výtky k účetnictví, rozpočty)	1842–1850	kar 2

Název archivní pomůcky:	Cech řezníků a koželuhů Kožlany
Značka archivního fondu:	ČŘK Kožlany
Časové rozmezí:	1697–1860 (1890)
Počet evidenčních jednotek:	9 (7 úředních knih, 2 kartony)
Počet inventárních jednotek:	19
Rozsah v bm:	0,22
Stav ke dni:	19. 5. 2017
Zpracovatel archivního fondu:	Mgr. Eva Němečková, Ph.D.
Zpracovatel archivní pomůcky:	Mgr. Eva Němečková, Ph.D.
Počet stran:	13
Počet exemplářů:	4
Schválil:	Mgr. Martina Matušková dne 19. 5. 2017 – č. j. SOAP/060-207/2017